

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ,
ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, Φεβρουάριος 1881.

ΑΡΙΘ. 2

Π. ΠΟΛΥΧΡΩΝΟΣ

Ὁ ναυτόπαις.

ΤΟ ΤΟΜΙΑΙΟΝ

θά εἶνε ἔτοιμον ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου. Ἐβράδυνε δὲ ἡ ἐκτύπωσις του, διότι ὁ ἀποτελείται ἐκ 92 σελίδων περισσότερον παρ' ὅσας εἶχομεν ὑποσχεθῆ, ἦτοι ἀντὶ 64 σελίδων θὰ περιέχη 96.

Διὰ τῶν ἐφημερίδων θὰ ἀναγγελθῆ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεώς του καθὼς καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ διὰ τοὺς μὴ ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι δωρεάν καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸ ἀγοράσωσιν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΟΣ

Πέντε μῆνας τώρα λείπει εἰς τὰ ξένα ὁ ναυτόπαις πέντε ὀλοκλήρους μῆνας ἄχ! πόσον θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του!

Εἶνε ὄφρανος! Ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν, ἀφῆσας χῆραν τὴν μητέρα του καὶ τέσσαρα ἄλλα ὄφρανα μικρότερα αὐτοῦ. «Ἀφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλειότερος, ἐγὼ καθῆκον νὰ τοὺς θρέψω,» ἐσκέφθη μίαν ἡμέραν καὶ λαβὼν τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς του ἐγένε ναυτόπαις.

Τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὑπῆγεν εἰς μακρὸν τόπον καὶ, ἀφοῦ ἔμεινε πολὺν καιρὸν, ἐπιστρέφει ὀπίσω. Νύκτα καὶ ἡμέραν ταξιδεύουσι, μόνον οὐρανὸν καὶ θάλασσαν βλέπουν. Βρέχει, ἀστράπτει, σφοδρὸς ἄνεμος φυσᾷ, κυλιῶν ὡς κελυφος καρύου τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν ἀφρισμένων καὶ ἐξαγριωμένων κυμάτων, ἀλλ' ὁ ναυτόπαις δὲν τρομάζει, εἶνε γενναῖος ναυτόπαις. «Ἐν μόνον συλλογίζεται, καὶ ἀνυπομονεῖ πολὺ: πότε θὰ φθάσῃ. Πόσας ὥρας ὀλοκλήρους στέκει ἀκουμβημένος εἰς τὰς πλάγια τοῦ πλοίου ὄνειροπολῶν τὴν γλυκεῖαν πατρίδα! Πότε τὴν θάλασσαν βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ του, πότε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑψόνονται, ἀλλὰ πανταχοῦ, πανταχοῦ τὴν πατρίδα του βλέπει, τὸν οἰκίσκον τῶν τῶν λευκῶν, τὸν ἐξώστην των. Κυττάζει μακρὰν ὅσον δύναται νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα του, μήπως εἰς τὸν ὀρίζοντα διακρίνῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν ἅγιον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου τὸν περιμένει μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν ἡ μήτηρ του καὶ οἱ ἀδελφοὶ του· καὶ τότε πλήρης συγκινήσεως

ἐξάγει τὴν φωτογραφίαν τῆς μητρὸς του, τὴν ὅποιαν φυλάττει πλησίον τῆς καρδίας του, καὶ τὴν παρατηρεῖ πολὺ, καὶ ἡ ἀγάπη πλημμυρεῖ τὴν καρδίαν του καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του χύνεται. Δακρυεῖ ὁ ναυτόπαις, καὶ μὲ τὴν χεῖρά του ἠσυχῶς σπογγίζει τοὺς ὀφθαλμούς του.

Πέντε μῆνας τώρα λείπει εἰς τὰ ξένα· πότε τέλος θὰ φθάσῃ; πόσον ταχέως ὁ ἀναβῆ τὴν μικρὰν τῶν κλίμακα καὶ θὰ ὀρμήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ἔπειτα τὸ ἑσπέρας πλησίον τῆς ἐστίας ἐν ἧ θὰ σπινθηρίζῃ ζωνρὰ φλόξ, ἐν μέσῳ ὧλων, θὰ διηγηθῆ τοῦ ἐταξείδευσε, ποῦ ὑπῆγε, τί εἶδε εἰς τὸν μακρὸν ἐκεῖνον τόπον, ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ ὠραῖος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐφάνη πολὺ ἀσχημος, διότι ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ ὅσους ἀγαπᾷ.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀνυπομονεῖ νὰ φθάσῃ, διότι μὲ τὰ λεπτὰ τὰ ὅποια τῷ ἔδωκαν διὰ μισθὸν του, ἠγόρασε δι' ὅλους κάτι τι, δι' ἄλλον ὑποδηματάκια, δι' ἄλλον καπελάκι καὶ διὰ τὴν μητέρα του ὀλίγους πῆχεις ὑφάσματος διὰ νὰ τὸ κάμῃ φόρεμα. Μὲ ποῖαν χαρὰν θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τὸ δῶράν του καὶ μὲ πόσῃ χαρὰν θὰ τὸ λάβῃ ἕκαστος! Καὶ ἔξαφνα, ἔξαφνα, θὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὰ θυλάκιόν του καὶ τὰ λοιπὰ χρήματα δεμένα εἰς ἓνα κόμβον τοῦ μανδυλίου του, καὶ θὰ τὰ δώτῃ εἰς τὴν μητέρα του διὰ ν' ἀγοράσῃ πολὺ σιτάρι, καὶ κρέας καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλει.

Ἐν ᾧ ταῦτα ὄνειροπολεῖ ὁ ναυτόπαις ἀκούει φωνὰς καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν του διακρίνει μακρὰν, τί; τὴν πατρίδα του. Ἄ! τέλος πάντων! Ὅλον ἐν πλησιάζουν καὶ αἱ οἰκίαι φαίνονται καλλίτερα. Ἐξαφνὰ ἀκούεται γρρρρ!!! Οἱ ναῦται ἔρριψαν τὴν ἄγκυραν. Ῥίπτουν καὶ τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν. Πηδᾷ ἐντὸς αὐτῆς καὶ ὁ ναυτόπαις. Ἡ λέμβος πλησιάζει εἰς τὴν ξηρὰν. Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι περιμένουν εἰς τὴν ἀκτὴν; Ὅ! τοὺς γνωρίζει, τοὺς γνωρίζει! Ἡ λέμβος ἐφθασεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὁ ναυτόπαις πηδῶσας ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του...

ΑΙΜΓΙΑΙΟΣ ΕΙΣΑΡΜΕΝΟΣ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣ

Ἐν παιδίον δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, μὲ φυσιογνωμίαν ζωνρὰν καὶ νοήματα, ἐκάθητο ἐνώπιον τῆς τραπέζης ἐνός βιβλιοδετείου καὶ ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐπ' αὐτῆς εὐρισκόμενα φυλλάδια βιβλίου τινός.

Δύο φορές ὁ κύριος τοῦ βιβλιοδετείου τῷ ἀμίλησε, καὶ αὐτὸ δὲν ἀπεκρίθη· δὲν εἶχεν ἀκουσῆ. Ὁ βιβλιοδέτης τότε ᾤθησε τὸ παιδίον βιαίως, καὶ τὸ ἠνάγκασε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἐγειρῇ τὴν κεφαλὴν του.

— «Ὀκνηρὸ!» εἶπε· «πάλιν μὲ τὰ μούτρα ἔπρασες ἐστὶ βιβλία! Τὸ ἰδικόν μας ἐπάγγελμα δὲν εἶνε νὰ ἀναγινώσκωμεν, ἀλλὰ νὰ δένωμεν τὰ βιβλία δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀναγινώσκουν.»

Τὸ παιδίον ἀνεστῆναξε.

— Ἡξεύρεις καλά, κυρ' Σωτήρη, ὅτι δὲν μένει ποτὲ ὀπίσω ἡ δουλειὰ ἐξ αἰτίας μου! Ἐγὼ ἐργάζομαι ἀκαταπαύτως ἀπὸ τὸ πρωῒ, καὶ ἂν προτιμῶ νὰ ἀναγινώσκω τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ ἐργασία διακόπτεται, ἀντὶ νὰ γυρίζω εἰς τοὺς δρόμους, ἐν βλάβῳ κανένα.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά. Πάντοτε ἔχεις ἔτοιμον τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἡ κεφαλὴ σου γεμίζει ἀπὸ στρεβλὰς ιδέας.

— Ὅ! ὅσον δι' αὐτὸ, ὄχι! μὴ τὸ πιστεύης! Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μαθητῶν τόσα πράγματα. Παρατήρησον ἐδῶ αὐτὴν τὴν Φυσικὴν, πόσα ὠραῖα πράγματα ἔχει! καὶ τί εὐκολὰ τὰ λέγει! Τὴν ἀναγινώσκω καὶ μοι ἔρχεται ὄρεξις νὰ μάθω περισσότερα. Ἀνεγνώσα ἐν κεφάλαιον ὀλοκλήρον περὶ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ τὸ ἐνόησα. Εἶνε ὠραῖα ἐφευρέσεις, κυρ' Σωτήρη, ὁ ἠλεκτρισμός.

— Ὅ! ὦ!.. μήπως σοῦ ἔπρασεν καὶ σένα ἀπὸ τὸν νοῦν νὰ γίνῃς σοφός;

— Ἄχ! ἂν ἠδυνάμην! ἐπιθύρισε σιγανὰ τὸ παιδίον...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον εὐγενὴς τις κύριος καὶ μὲ καλὴν φυσιογνωμίαν, διὰ νὰ παραγγεῖλῃ νὰ τοῦ χροσοδέσουν μερικά βιβλία, καὶ ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ βιβλιοδέτου καὶ τοῦ παιδίου.

Ἄ κυρ' Σωτήρη ἠτοιμάζετο νὰ ἀκούσῃ τὰς παραγγελίας τοῦ πελάτου, τὸ δὲ παιδίον νὰ ἐπωφεληθῆ, ἀναγινώσκων, τὰς ὀλίγας στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ κύριός του θὰ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ξένου. Ἀλλ' ὁ εὐγενὴς κύριος ἀντὶ ν' ἀποταθῆ πρὸς τὸν βιβλιοδέτην, ἐρωτᾷ τὸ παιδίον:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνῃς σοφός, μικρέ μου;

— Ὅ! ἐὰν ἠδυνάμην! ἐπαγγέλασε τὸ παιδίον μὲ παραπονετικὴν καὶ συμπαθῆ φωνήν.

Τότε ὁ κύριος αὐτὸς ἐπρότεινεν εἰς τὸ παιδίον νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ νὰ τὸ σπουδάσῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐκτελῆ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸ παιδίον ἐδέχθη.

Μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου· τὸν πρώτον δὲ βαθμὸν εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἔλαβεν ἓν παιδίον, τὸ ὅποιον ἐκίνησε καὶ τὸν θαυμασμὸν ὧλων τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ καθηγητῶν καὶ τῶν ἀκρατῶν. Ἡ καρδία δὲ, ἥτις μεγαλειότεραν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἠσθάνετο συγκίνησιν διὰ τὴν εὐφυίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ μικροῦ ταύτου μαθητοῦ, ἦτο ἡ καρδία τοῦ εὐγενοῦς του προστάτου.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ κύριος οὗτος φωνάζει τὸ παιδίον εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ἐνώπιον τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του τῷ λέγει:

— Ὅτε σὲ παρέλαθον ἀπὸ τὸ βιβλιοδετεῖον δὲν εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι πράγματι ἠγάπας τόσον πολὺ τὰ γράμματα, καὶ σὲ ἐπέφορτισα μὲ ὅλας τὰς οἰκιακὰς ὑπηρεσίας διὰ νὰ δοκιμάσω τὸν ζῆλόν σου. Ἀπὸ σήμερον ὁμῶς ἀναθέτω εἰς ἄλλον ὑπηρέτην τὰς ἐργασίας αὐτάς, σὺ δὲ θὰ τρώγῃς πάντοτε μαζὺ μας εἰς τὴν τραπέζαν, καὶ ἡ μόνη σου ἐργασία θὰ εἶνε ἡ μελέτη σου. Φρόντιζε νὰ ἀριστεύῃς πάντοτε διὰ νὰ ἦσαι πάντοτε ἄξιος τῆς ἀγάπης μου, καὶ διὰ νὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν μέγας.

Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἐτελείωσεν ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Γυμνασίου μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα. Σήμερον δὲ εἶνε μυστακοφόρος νεανίας καὶ δι' ἐξόδων τοῦ προστάτου του σπουδάζει ἐν Γερμανίᾳ τὰς Φυσικὰς ἐπιστήμας.

Ἴδου πῶς ἀνταμείβεται ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ εὐφροσύνη.

Θέλετε βεβαίως, μικροὶ μας φίλοι, νὰ μάθωτε τὸ ὄνομα τοῦ νεανίου τούτου· ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τόσον μακρινόν τόπον, δὲν ἐπροσβάσαμεν νὰ λάβωμεν τὴν ἀδειάν του διὰ νὰ σᾶς τὸ εἰπώμεν.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τοῦ προστάτου του τὸ ὄνομα! φωνάζει μικρὸς τις συνδρομητῆς «τῆς Διαπλάσεως»· δὲν θὰ μᾶς εἴπητε τοῦλάχιστον τοῦ προστάτου του τὸ ὄνομα;

— Ὡ! αὐτὸν τὸν γνωρίζετε ὀλίγον, μικροὶ μας φίλοι. Ἐνθυμεῖσθε ἀπὸ πέρυσι τὸν παλαιὸν σας φίλον, τὸν Δημητράκην, καὶ τὸν προστάτην του, τὸν κύριον Κ...; Ἐ! λοιπὸν ὁ προστάτης τοῦ μικροῦ βιβλιοδέτου εἶνε ἀδελφὸς τοῦ κυρίου Κ..., τοῦ προστάτου τοῦ Δημητράκη. Τὴν ἱστορίαν δὲ ταύτην τοῦ Μικροῦ βιβλιοδέτου, τῆς ὁποίας ἐγγνώμεθα τὴν ἀλήθειαν, ἀφηγήθη ἡμῖν ὁ Δημητράκης, ὅστις ἤκουσεν αὐτὴν παρακαθήμενός ποτε εἰς οἰκογενειακὸν γεῦμα τῶν ἀδελφῶν Κ.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ

Κάθε πρωὶ μαλόνανε δυὸ ὄμορφα πουλάκια, δὲν ἴμνιαζαν εἰς τὸ φαγεῖν, ἐστὶ λόγια, ἐστὶ παινίδια, καὶ δὲν χωροῦσαν ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ ἴδια τὰ κλαδάκια· Ἦσαν ἄν ἕνα ἄγρια ἀνάμεσα τοὺς ἴδιαι.

Μὲ ἕμερα τῶνα ἐπαίξε ἀμέριμνο ἐστὶ πτέρη, τὸ ἔτυγε μῆτρα κακὴ καὶ κυνηγοῦ σημάδι· Ἐμεινε τ' ἄλλο ἐστὶ φωλιὰ δίγως ἀγάπης ταῖρι· Καὶ κλαίει, μὰ παράκαιρα, τ' ἀδελφί του τὸ βράδι.

Παιδιά, περνᾶτε τὸν καιρὸ πολὺ ἀγαπημένα, πρὶν σᾶς χωρῆσι ἕξάφνω ἡ τύχη λυπημένα.

Α. Σ. Π.

ΟΙ ΜΕΛΑΟΝΤΕΣ ἨΡΩΕΣ

— Ἐθεσεσ τὸν φλόκο;

— Τὸν δένω.

— Ὅλα εἶνε ἔτοιμα;

— Ὅλα· μόνον ὀλίγη σαβοῦρα μᾶς χρειάζεται.

— Κάμε ὀργήγορα· σήμερον πρέπει τὸ καράβι μας νὰ τὸ ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τοιαυτοτρόπως συνδιελέγοντο οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ Θεμιστοκλῆς, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἀσκεπῆ καὶ ὁ Θησεύς, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν

ταύτην δένει τὸν φλόγον, ἐν ᾧ οἱ δύο τῶν ἄλλοι ἀδελφοὶ Πλάτων καὶ Νικίας καὶ ἡ ἀδελφὴ τῶν Ἀγραιῶν τοὺς παρατηροῦν ἐργαζομένους.

— Ἠξεύρετε ὅτι ἐλησημονήσαμεν κατὶ; ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ Θεμιστοκλῆς. Τὸ καράβι μας δὲν ἔχει ὄνομα· τί ὄνομα θὰ τοῦ δώσωμεν;

— Ἀλήθεια... τί ὄνομα νὰ τοῦ δώσωμεν;...

— Τὸ ἦρα! ἀνεφώνησεν ὁ Θεμιστοκλῆς: Κανάρης· Κανάρην νὰ τὸ ὀνομάσωμεν. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὀνόματα, τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων δὲν εἶνε καλλίτερα; Ὁραῖα δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ καράβι μας τὸ ὄνομα τοῦ Ψαριανοῦ πυρπολητοῦ; Ἄ! Περίφημα!

Καὶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, διότι τὸ ἐπέτυχε τὸ ὄνομα, ἠθέλησε νὰ τινάξῃ ὑψηλὰ τὸν πῖλόν του, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν εὗρεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι δὲν τὸν ἐφόρει.

— Κάτι πολὺ ἐνθουσιάζεσαι μὲ τοὺς ἥρωας, βλέπω, μήπως σοῦ κατέβη νὰ γίνης καὶ σὺ Κανάρης, σὺ τὸν ὁποῖον πιάνει ἡ θάλασσα;

— Ὡ! ἄς ἦτο τὸ καράβι μας μεγάλο, καὶ ἐγὼ μέγας, καὶ τότε ἔβλεπες σὺ. Ἄν δὲν κάμῃ τις κάμνεν μεγάλο ἔργον εἰς τὴν ζωὴν του τότε τί ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον; Ὅλοι γνωρίζομεν τὸν Μπάρμπα-Θωμᾶν τῆς κυρᾶ-Φρόσως· εἶνε ἐνενηντα πέντε χρόνων καὶ ὕστερον ἀπ' ὀλίγον καιρὸν θ' ἀποθάνῃ· ἀλλ' εἶνε ἀπὸ τώρα νεκρός ἀπὸ τώρα πρὶν ἀποθάνῃ καὶ βέβαια· ἔκαμε τίποτε μὲ τὸ ὁποῖον ν' ἀπαθανάτιση τ' ὄνομά του; ὠφέλησε κάνα ἄλλον ἐκτός ἴσως τὸν ἑαυτὸν του; Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω ἐγὼ ὡσὰν τὸν Μπάρμπα-Θωμᾶν τῆς Κυρᾶ-Φρόσως...

— Γιά σου λοιπὸν, ἦρωα!

— Δὲν εἶμαι ἦρωα καὶ μὴ μὲ περιπαίζετε· ἐνδεκα ἐτῶν παιδί δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ ἦρωα, ἀλλ' ἔταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἔμπορῶ νὰ γίνω... θὰ γίνω!...

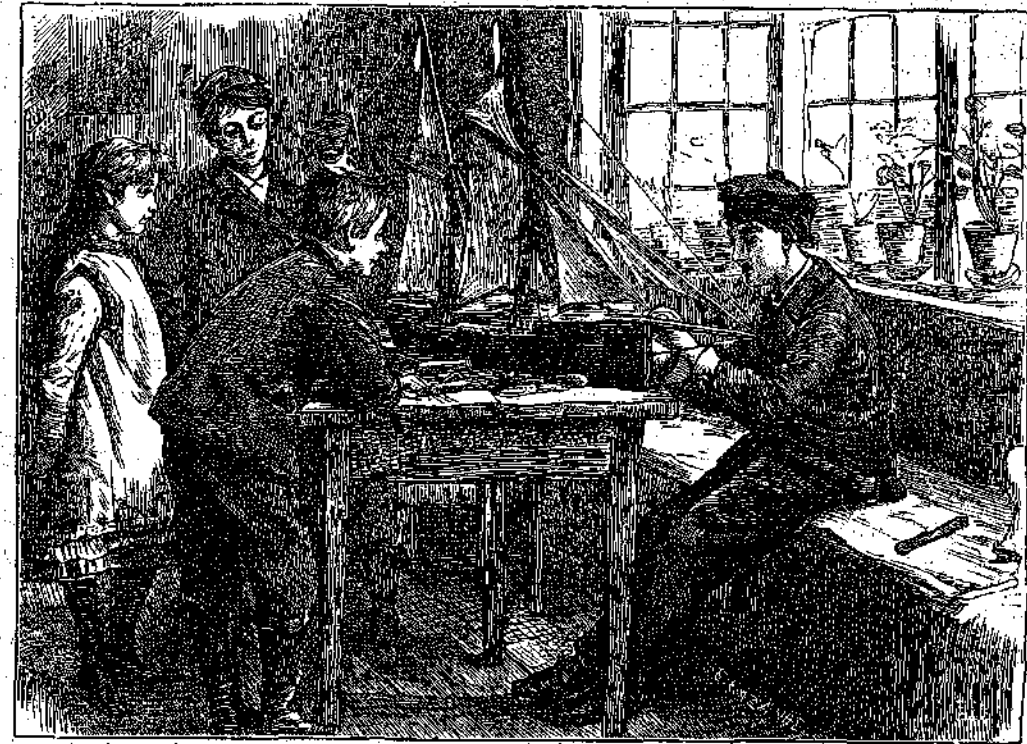
— Κρίμα ὅτι ὁ πόλεμος ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ τώρα καὶ δὲν θὰ σε περιμένουν νὰ μεγαλώσης!

— Ἄ! ὅσον δι' αὐτὸ θὰ μείνῃ πάντα κατὶ καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς μικρούς.

— Κ' ἔπειτα τώρα ὁ ἔχθρος δὲν ἔχει ζῦλινα καράβια, ἔχει ὅλο θωρηκτὰ, καὶ δὲν φοβεῖται τὰ πυρπολικά σου.

— Φοβεῖται ὅμως τὰς τορπίλλας· ἕνα γενναῖο παληκάρι μὲ μίαν τορπίλλην ἔμπορεῖ νὰ τινάξῃ εἰς τὸ ἄερα τὸ μεγαλύτερον θωρη-

κτὸν διατί, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου, αὐτὸ τὸ παληκάρι νὰ μὴν ἦμαι ἐγὼ; ὑπάρχει μεγαλύτερα εὐτυχία παρὰ ν' ἀξιώθῃ ν' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ ὅπως ὁ Μάρκος Βότσαρης καὶ ὁ Τσαμαδᾶς; ἀλλὰ διατί γελάτε; Ἄ! ἠξεύρετε ὅτι ἐξάπτομαι καὶ μὲ πειράζετε· ἔστω! λέγετε ὅ,τι θέλετε, δὲν σᾶς πιστεύω, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκείνη καὶ οἱ τέσσαρες μας γινώμεν

Ἐθεσεσ τὸν φλόγο; — Τὸν δένω.

μεγάλοι τότε κάνεις ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ ἐντροπισθῇ τὸ ὄνομά μας, ὅλοι μας ἔχομεν τὸ ἴδιον αἷμα εἰς τὰς φλέβας μας. Τότε καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοί...

— Οἱ τέσσαρες ἀδελφοί! εὖγε σας! ἀκόμη δὲν ἐγενήκατε διὰ πόλεμον καὶ μ' ἐλησημονήσατε· τέσσαρες λοιπὸν εἶμεθα ἢ πέντε; ἀνεφώνησεν ἡ Ἀγραιῶς.

— Ἀλλῆ πάλιν ἀπ' ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Νικίας· καὶ σὺ λοιπὸν ἦρωας θέλεις νὰ μοῦ γίνης;

σὺ κάθου εἰς μίαν ἄκραν καὶ πλέκε κάλτσας.

— Ἄν ἐγὼ εἶμαι κόρη καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ πολεμήσω εἰς τὸ πλευρόν σας, ἔμπορῶ ὅμως νὰ κεντῶ σημάϊας καὶ νὰ κάμνω ξαντὸν δι' ὅσους πολεμοῦν! ἀπήγησε ζωηρῶς ἡ Ἀγραιῶς.

— Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὅλοι μᾶς ἔχομεν τὸ ἴδιον αἷμα εἰς τὰς φλέβας μας; Λοιπὸν ζήτω μας, καὶ ζήτω καὶ ὁ Κανάρης!

— Σιωπῆ! δὲν λέγουν ζήτω διὰ τοὺς νεκρούς.

— Ζήτω και ὁ Κατάρης, σὰς λέγω, τὸ καράβι μας ὁ Κατάρης!

— Ἀλήθεια τὸ καράβι μας τὸ ἐλησμόνησαμεν ὅπως διόλου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ ἐλησμόνησα καὶ ἀπ' οὐ τώρα τίποτε δὲν τοῦ λείπει, καὶ ἔχει μάλιστα καὶ τόσον ὠραῖον ὄνομα, ὡς τοῦ βάλωμεν ὀλίγην σαβοῦρα καὶ ὡς τὸ ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν.

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΟΙΟΣΤΟΣ ΑΡΤΕΜΙΣ

Μίαν ἡμέραν ἦτο πολὺ ὠραῖος καιρὸς, καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Πίνδαρου ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν κήπον, ἐπάνω εἰς μίαν ὑψηλὴν καθέκλαν, καὶ παρήγγειλε τὴν ἀδελφὴν του Ἀρτεμιν νὰ τὸν προσέχη πολὺ.

Ἡ Ἀρτεμις εἶνε ἐπτά ἐτῶν. Καὶ ὅταν ἔν κοράσιον εἶνε ἐπτά ἐτῶν, δὲν εἶνε πλέον μικρόν. Πρέπει νὰ εἶνε εὐπειθὲς καὶ προσεκτικόν· δὲν εἶνε ἀληθές, μικραὶ μου ἀναγνώστριαί;

Ἡ Ἀρτεμις εἰς τὴν ἀρχὴν κάμνει ὅ,τι τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ της. Παίζει μὲ τὸν Πίνδαρον, τῷ φέρει χειμερινὰ ἄνθη, τῷ φέρει μικρὰ χρωματιστὰ πετράδια, καὶ προσπαθεῖ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ της νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, διότι ἡ Ἀρτεμις εἶνε καλὸν κοράσιον, καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν μικρόν της ἀδελφόν.

Ἐξαφνα ἀκούει ἤχους μουσικῆς· τρέχει εἰς τὰς κιθάρδας τοῦ κήπου, καὶ τί βλέπει;

Ἐνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μόνος του ἔπαιζε πέντε ὄργανα.

Ἐκίνει τὰς χεῖράς του, τοὺς πόδας του, τὴν κεφαλὴν του, τὸ σῶμά του, ἐφύσα μὲ τὸ στόμα του, καὶ ὅλα τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὅποια ἦτο κατασφρωτωμένος, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ κουνουνάκια τὰ ὅποια εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅλα ἔπαιζον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὀρχήστρα ὀλόκληρος!

Φαντάσθητε πόσον ἠὲ χαριστέϊτο ἡ Ἀρτεμις καὶ μὲ πόσῃ περιεργίᾳ τὸν ἐβλέπε καὶ τὸν ἤκουεν!

Βεβαίως καὶ σεῖς, μικραὶ μου Ἀθηναῖαι ἀναγνώστριαί, ὅταν τὸν εἶδατε τὸν ἄνθρωπον

αὐτὸν διερχόμενον πρὸ τῆς οἰκίας σας καὶ παίζοντα συγχρόνως τόσα ὄργανα, τὴν ἰδίαν περιεργίαν δὲν ἠσθάνθητε;

Ἄλλ' ἔξαφνα ἤρχισε νὰ βρέχη, νὰ βρέχη πολὺ, καὶ ἡ Ἀρτεμις ἔτρεξεν ὀγρήγορα, ὀγρήγορα εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν.

Καὶ ὁ Πίνδαρος;

Ἄλλοίμονον! ὁ καυμένος ὁ Πίνδαρος εἶνε ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν καθέκλαν του! Κλαίει, φωνάζει, θρηνεῖ, προσκαλεῖ εἰς βοήθειαν· ἀλλὰ ματαιῶς· κανεὶς δὲν ἔρχεται· ἡ μήτηρ του δὲν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἡ Ἀρτεμις οὔτε κἀν τὸν συλλογίζεται πλέον, ἔπειτα δὲ βρέχει τόσον πολὺ, καὶ τόσον κρότον προξενεῖ ἡ βροχὴ πίπτουσα ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὥστε δὲν ἀκούεται ἡ μικρὰ του φωνή. Τὸ δυστυχὲς παιδίον! διὰ νὰ προσυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν, σκεπάζει μὲ τὰ μικρὰ παχουλά χεράκια του τὸ πρόσωπόν του.

Ἄρ' ἔγωγε κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ; ὦ! εὐτυχῶς ἦλθεν ἡ μήτηρ του καὶ τρέχει εἰς τὸν κήπον, καὶ λαμβάνει τὸν Πίνδαρον καὶ τὸν φέρει εἰς τὴν οἰκίαν καταμουσχευμένον.

Εἶνε εὐτύχημα ὅτι δὲν ἠσθάνησεν ὁ μικρὸς Πίνδαρος. Ἄλλ' ἂν ἠσθάνει, ποῖος θὰ ἔπταιε; Δὲν θὰ ἔπταιεν ἡ μικρὰ Ἀρτεμις, ἡ ὁποία ἐφάνη ἀσυλλόγιστος;

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΣ

Ο ΧΙΟΣ	Ἄλλὰ κλαίεις ὀλοένα...
Τῆ ζωῆ μὲ σὲ μητέρα	Σὺ δὲν θέλεις νὰ σ' ἀφῆσω.
"Ἐως τώρα ἔχω ζήσει,	"Πές μου μόνον λόγον ἕνα·
"Ἀλλὰ ἦλθε τώρα ἡμέρα,	Θέλεις νὰ λιποτακτῆσω;
Ποῦ τοὺς δύο μας θὰ χωρῆσῃ	
Ἡ Πάτρις μου μὲ φωνάζει	Ποῖα λέξεις! βλασφημία!
Στὴ σημαία της νὰ τρέξω	Τέτοια λῦπη μὴ μου δώσῃς
"Ἡ καρδιά μου δὲν διατάζει	Ν' αἰώνιαν ἀτιμία
Εἰς τοὺς κόπους θὰ ἀνθέξω.	Σὲ κ' ἐμὲ θὰ κηλιδώσῃς.
Ἄλλὰ βλέπω νὰ σαρκώζεις,	"Ὅχι, τέκνον, μὴ γυρίσῃς
"Ἄ μητέρα μου γλυκεῖα!	Εἰς ἐμὲ ἀτιμασμένον,
Τὴν ἀνδρείαν μου κλονίζεις	Μὴ πικρίαν μὲ πατίσῃς
Μοῦ σπαράξεις τὴν καρδίαν.	Λιποτάκτης νετροπιασμένον!
Λόφους ὄρη θὰ περάσω	Σὲ ἐγέννησα νὰ ζήσῃς
Στοὺς ἐχθροὺς θὰ προχωρήσω	Σ' εἶχα μόνον μου ἑλπίδα,
Τὴν Πατρίδα θὰ δοξάσω,	Ἄλλὰ πρόπει νὰ μ' ἀφήσῃς
"Ἄλλως ζῶν δὲν θὰ γυρίσω.	Τῶρ ἀνήκεις ἐστὴν Πατρίδα.

Γ. Α. Θ.

ΤΟ Α' ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΔΑΚΤΕΥΜΑΤΟΣ

Ὁ δημοδιδάσκαλος μικρὰς τινος πόλεως ἐν Ἐπτανήσῃ ἀπέθανε καὶ ἀντ' αὐτοῦ διορίσθη ἄλλος.

Ἀκούσατε ποῖον ἦτο τὸ πρῶτον μάθημα τοῦ καλοῦ τούτου νέου διδασκάλου:

— Μικροὶ ἑλληνόπαιδες, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς του, ὅλοι σεῖς ὅσοι εὐρίσκεσθε ἐντός τοῦ σχολείου τούτου, ὅσον μικροὶ καὶ ἂν ἦσθε δύνασθε νὰ φανήτε χρήσιμοι, ἐὰν θέλητε. Ἄν δὲν δύνασθε νὰ πράττητε μεγάλας ἀγαθοεργίας, δύνασθε ὅμως νὰ παρέχητε μικρὰς ἐκδουλεύσεις.

Τὰ παιδιὰ δὲν εἶπον τίποτε, ἀλλ' ἐκ τοῦ βλέμματός μὲ τὸ ὅποιον παρετήρουν τὸν διδάσκαλόν των ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐσκέπτοντο: ἀπατάσαι, διδάσκαλε, πλανάσαι· ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἀπὸ τώρα νὰ φανώμεν ὠφέλιμοι· εἴμεθα εἰσέτι πολὺ μικροὶ!

Ὁ διδάσκαλος ἐμάντευσε τί ἐσκέπτοντο οἱ μικροὶ του μαθηταί, καὶ ἐπανάλαβε:

— Νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω δίκαιον, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φανήτε καὶ σεῖς χρήσιμοι! δοκιμάσατε ὅμως ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

— Πῶς πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσωμεν; ἠρώτησεν ὁ ἐπιμελέστερος ἐξ αὐτῶν.

— Νὰ κρατῆτε ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ νὰ ἔχετε ἐτοιμοὺς τὰς χεῖράς σας νὰ πράξητε ὅ,τιδήποτε κλόν σας παρουσιασθῆ. Τὸ προσεχές δὲ Σάββατον θὰ σὰς ἐρωτήσω νὰ μοὶ εἰπῆτε, ἐὰν ἠδυνήθητε νὰ φανήτε χρήσιμοι καὶ πῶς κατορθώσατε τοῦτο.

— Μάλιστα! μάλιστα! ἐφώνησαν τὰ παιδιὰ.

Τὸ ὀρισθὲν Σάββατον ἐφθασε καὶ οἱ μαθηταὶ περιέμενον ἐν τῷ σχολείῳ τὸν διδάσκαλον. Τὰ χεῖλη των ἐμειδίων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐξ εὐχαριστήσεως ἐσπινηροβόλουν.

— Βλέπω, παιδιὰ, ἀπὸ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου σας, ὅτι κατὰ ἔχετε νὰ μοὶ ἀναγγεῖλητε, εἶπεν ὁ διδάσκαλος εἰσελθών.

— Ἐχομεν, διδάσκαλε, ἔχομεν πολλὰ νὰ σὰς εἰπώμεν, ἐφώνησαν ὅλοι ὁμοῦ. Καὶ ἕκαστος ἤρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν του.

— Ἐγὼ, εἶπεν εἰς, ἐσκέφθην νὰ πηγαίνω τὴν πρῶταν εἰς τὴν βρύσιν καὶ νὰ γεμίζω τὴν στάμναν, διὰ νὰ μὴ κοπιᾶζῃ ἡ μήτηρ

μου, καὶ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν της. Ἡ μήτέρα εἶνε τόσον πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τοῦτο ὥστε ἀπεφάσισα νὰ γεμίζω πάντοτε ἐγὼ τὴν στάμναν.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἄλλο παιδίον, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ὁ συμμαθητὴς μου Μιλτιάδης εἶνε ἀσθενὴς καὶ ὑπὴγα καὶ τὸν ἐπεσκεψάμην. Παρητήρησα δὲ ὅτι ἡ συντροφία μου τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τοὺς πόνους· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω κατ' ἡμέραν πρὸς αὐτὸν ἀντὶ νὰ παίζω, καὶ θὰ πηγαίνω ἕως ὅτου γίνῃ καλά, διότι βλέπω ὅτι πολὺ εὐχαριστεῖται ὅταν εἶμαι πλησίον του.

Ἐτερος μαθητὴς εἶπεν:

— Ἐγὼ προχθὲς περιεφερόμην εἰς τὰς ὁδοὺς, σκεπτόμενος τί νὰ πράξω. Μὲ ἐφώναξεν εἰς ἄνθρωπος καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ κρατήσω μίαν στιγμὴν τὸν ἵππον του. Τῷ ἔκαμα αὐτὴν τὴν χάριν, καὶ αὐτὸς μοὶ ἔδωκε μίαν δεκάραν· ἐγὼ τὴν ἐδέχθην καὶ ἔτρεξα ἀμέσως καὶ τὴν προσέφερα εἰς τινὰ πτωχὴν γραιῖαν, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου εἶχε διέλθει ἐμπροσθέν μου. Ἡ γραιῖα ἔλαβε τὴν δεκάραν καὶ μοὶ ἔδωκε τὴν εὐχὴν της.

— Ἐγὼ, εἶπε τὸ πέμπτον παιδίον, ἐπεριπάτησα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτοὺς καὶ τὰς χεῖρας ἐτοιμοὺς, ὅπως μᾶς εἶχετε εἰπεῖ, ὅτε βλέπω ἕνα μικρόν ὁ ὁποῖος ἔκλαιε, διότι εἶχε χάσει ἐν εἰκοσιπεντάλεπτον. Τὸ εὔρον καὶ τοῦ τὸ ἔδωκα· τότε αὐτὸς ἐσπῆγγισε τὰ δάκρυά του καὶ ἀνεχώρησε μὲ μεγάλην χαρὰν.

Ἐτερον παιδίον εἶπεν:

— Ἐγὼ, ἀκούσατε τί ἔκαμα: Μίαν ἡμέραν τὸ βρέφος μας ἔκλαιε καὶ ἡ μήτηρ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ περιποιηθῆ καὶ νὰ τὸ ἡσυχάσῃ, διότι ἦτο πολὺ, παρὰ πολὺ κουρασμένη, τὴν ἠρώτησα λοιπὸν ἂν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ τὸ βάλω εἰς τὸ μικρὸν ἀμαξάκι τὸ ὅποιον ἐγὼ καὶ ὁ καπποῦλης κατασκευάσαμεν ἐπιτηδες δι' αὐτὸ. Μοὶ τὸ ἐπέτρεψε· καὶ τότε ἐγὼ τὸ ἔτρεξα μὲ τὸ ἀμαξάκι μέσα εἰς τὸν κήπον μας. Νὰ ἐβλέπατε, διδάσκαλε, πῶς ἐκράτει τὰ χεράκια του ἀπὸ χαρὰν, πῶς ἐγελοῦσε! καὶ πόσον ἡ μήτέρα ἦτο εὐχαριστημένη ὅταν τὸ εἶδε νὰ γελά ἀντὶ νὰ κλαίῃ.

Ὁ δημοδιδάσκαλος ἤκουσεν ὅλα τὰ παι-
δια κατὰ σειράν, κατόπιν δὲ εἶπε :

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὅσον μικρὸς καὶ
ἂν εἴνε τις δύναται νὰ φανῆ χρήσιμος, ἀρκεῖ
μόνον νὰ θέλῃ;

ΚΡΙΤΩΝ.

ΝΗΣΙΑΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΝΙΚΑΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Α'

— Πῶς ἀνέβηκες σὺ ἐκεῖ ἐπάνω; Αἱ! Τί
θέλεις ἐκεῖ; Κάτω! Ὁγγήγορα! Εἰς τὴν στυ-
μῆν! Γάβ, γάβ, γάβ, γάβ!

Ἐφώναξε τὸ μικρὸν σκυλάκι, τὸ ὁποῖον
βλέπετε ἀγριοματιαῖον τὸ κουνελάκι, τὸ
ὁποῖον ἐπίσης βλέπετε ἐπάνω εἰς τὴν τρά-
πεζαν.

— Κάτω σοῦ λέγω, τ' ἀκουσες; ἐγαύγισε
πάλιν τὸ σκυλάκι· αἱ καθὼς βλέπω θὰ τὰ
χαλάσωμεν μετ' ὃν μικρὸν μου κύριον!

Τὸ δξύθυμον αὐτὸ σκυλάκι ὀνομάζετο Λέων
καὶ ἦτο χαϊδεύμενον, καὶ, ὅπως ὅλα τὰ χαί-
δεύμενα παιδία, ζηλότυπον· ὁ δὲ μικρὸς του
κύριος ἦτο παιδίον πέντε ἐτῶν, ὀνομαζόμε-
νον Κλέων, Μίαν ἡμέραν δὲ ἡ θεία του τὸν
ἐπῆρε μαζῆ τῆς εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ τοῦ ἡ-
γῆρασε τὸ ψεύτικον αὐτὸ κουνελάκι, τὸ ὁποῖον
δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὸν Λέοντα· διότι τὰ ψεύ-
τικα κουνελάκια οὔτε ἀκούου οὔτε ὀμιλοῦν.

Β'

Ὁ Λέων ὁμως ἐθύμωσε τρομερὰ ἐπέντωσε
τὰ αὐτία του. Τὰ μάτια του ἦσαν φωτιά!
Παρατήρησε τὸν σπάγον ὁ ὁποῖος ἐκρέματο
ἀπὸ τὴν τράπεζαν τὸν ἀρπάζει μετ' ὃς ὀδόν-
τας του καὶ πρᾶψ! τὸ κουνελάκι. Τὸ δυστυχι-
σμένον! ἀπὸ τὸν φόβον του ἔμεινεν ἀκίνητον
εἰς τὸ πάτωμα ὅπως ἐπεσε, καὶ παρατηρεῖ
ἀσκαρδαμυκτεῖ μετ' ἀνοικτοῦς ὀφθαλμοῦς τὸν
Λέοντα. Ὁ Λέων τότε ἀναψῆ, ἤρχισε νὰ οὐρ-
λιάζῃ, νὰ γαυγίζῃ δυνατὰ, ἀλλὰ τὸ κουνε-
λάκι, οὔτε ἐν ἄχ! δὲν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα
του. Τότε πλέον ὁ Λέων ἐγίνετο ἔξω φρενῶν·
«Αἱ!» τοῦ φωνάζει, ἀσὺ μὲ θυμὸν περισ-
σότερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν γάταν μετ' ὃν
τρόπον σου. Εἰς ἐμένα τὸν Λέοντα δὲν κατα-

δέχεσαι σὺ νὰ ὀμιλήσῃς; Τώρα νὰ σοῦ μάθω
ἐγὼ πῶς μοῦ ὀμιλεῖς.»

Γ'

Καὶ δαγκάσας τὸν σπάγον ἤρχισε νὰ τρέ-
χῃ τριγύρω εἰς τὸ δωμάτιον, σύρων κατόπιν
τοῦ τὸ κουνελάκι, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἑ-
κτορα τριγύρω εἰς τὰ τεῖχη τῆς Τρωάδος.
(Ἐνθυμεῖσθε βέβαια τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν). Τὸ κουνελάκι
πότε ἔτρεχε μετ' ὃ κεφάλι, πότε μετ' ὃν οὐ-
ράν, πότε μετ' ὃς τροχίσκους του. Τὸ δὲ κε-
φαλάκι του ἐκτύπα πότε εἰς τὸν τοῖχον, πότε
εἰς τὴν καθέκλαν, πότε εἰς τοὺς πόδας τῆς
τραπέζης· ἀλλ' ὁ Λέων ἔτρεχε πάντοτε καὶ
τὸ ἔσυρε καὶ αὐτὸ κατόπιν του.

Δ'

Ὁ Λέων ἀσθμαίνων στέκει ὀλίγον καὶ πα-
ρατηρεῖ τὸ κουνελάκι τὸν βλέπει καὶ πάλιν
ἀταράχως, ἀλλ' οὔτε λέξιν τοῦ λέγει.

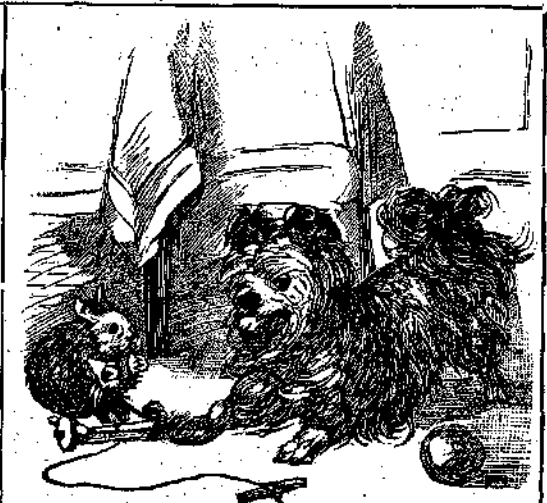
— Ἐπὶ τέλους, ἀνόητον κουνελάκι, δὲν
μοῦ λέγεις, διατί δὲν μοῦ ὀμιλεῖς; Ἐλα εἰς
τὰς τρεῖς.—Θὰ μ' ὀμιλήσῃς; Μία. Θὰ μ' ὀ-
μιλήσῃς; Δύο. Θὰ μ' ὀμιλήσῃς; Τρεῖς! . . .
"Ὀχι; Δὲν μ' ὀμιλεῖς; Τώρα νὰ σὲ μάθω ἐγὼ,
κακοκύνελο! Καὶ τὸ ἐκύλισε πάλιν, καὶ τὸ
ἤρπασε μετ' ὃς ὀδόντας του καὶ τὸ ἐτίναξεν,
ὡς νὰ ἦτον ἐλαφρότατον σφαιρίδιον. Καὶ ὁμως
τὸ κουνελάκι οὔτε λέξιν δὲν εἶπε.

Ε'

Τότε ὁ Λέων ἤρπασεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν λαι-
μόν, ἐξέσχισε τὸ δέρμα του, ἔχωσε τοὺς ὀ-
νυχάς του μέσα εἰς τὰ σπλάγγνα του, τὸ ἔ-
καψε κομμάτια, καὶ τὸ ἐσκόρπισεν ἄνω κάτω
εἰς τὸ δωμάτιον. Πέει, ἐχάθηκε τὸ κουνε-
λάκι! καὶ μόνον μία τρίχα ἔμεινεν ἐπάνω
εἰς τὴν μικρὰν σανίδα, διὰ νὰ μαρτυρῇ ὅτι
μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτον ἐκεῖ ἓνα κουνε-
λάκι. Ὁ Λέων ὕστερα ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν
παλικαριά του, καταϊδρωμένος, καταδιψασμέ-
νος, μόλις ἀναπνεῶν, στέκει καὶ παρατηρεῖ
μετ' ἐκπληξιν καὶ ἀπορίαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐρεί-
πια. — Τί παράξενον κουνελάκι! εἶπε μετ' ὃν
νοῦν του. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴν ὀμιλῇ; Ἀλλὰ
πάλιν ἐμετ' ὃ μ' ἐπαίραξεν; εἶπε μετ' ὃν
ὀλίγην σκέψιν. Ἡμπορεῖ αὐτὸ νὰ ἦτο τὸ προ-
τέρημά του. Ἐγὼ ἤξεύρω μερικὸς οἱ ὁποῖοι

Α' Πῶς ἀνέβηκες σὺ ἐκεῖ ἐπάνω;

Β' Ἀπὸ τὸν φόβον του ἔμεινεν ἀκίνητον

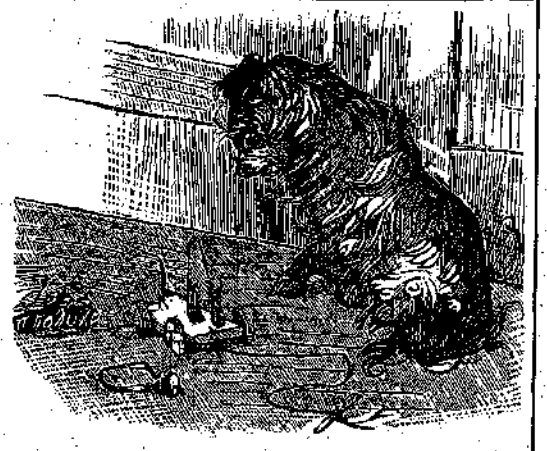
Γ' Ὁ Λέων ἔτρεχε καὶ τὸ ἔσυρε καὶ αὐτὸ

Δ' Τὸ ἐτίναξεν ὡς ἐλαφρότατον σφαιρίδιον

Ε' Κατεξέσχιζε τὸ δέρμα του

ΣΤ' Ἡ μεταμέλεια

αιώνιως ομιλοῦν καὶ αἰώνιως ἀνοησίας λέγουν. Ὅποιος σιωπᾷ κανένα δὲν πειράζει. Ἐπειδὴ τόχα ἦτο πλέον ἀδύνατον ἀπὸ ἐμὲ ἐπορεπε νὰ τὸ κατακομματιάσω; Δὲν ἔκαμα διόλου καλὰ.

Γ

Ὁ Λέων ἦτο βυθισμένος εἰς τοιαύτας σκέψεις, ὅτε εἰσέρχεται ἕξαφνα ὁ μικρὸς του κύριος καὶ βλέπει τὴν καταστροφὴν. Φαντάσθητε τί φωνάζει, τί κλαύματα ἔκαμνεν ὅταν εἶδε τὸ κουνελάκι του χίλια κομμάτια. Ὁ δὲ Λέων, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ τύπη ἢ συνεί-

δησίς του, ἄμα εἶδε τὴν λύπην καὶ τὰ δάκρυα τοῦ μικροῦ του κυρίου ἐλυπήθη καὶ αὐτὸς κατάκαρδα, καὶ τότε ὑπήγε σκυφτά, σκυφτά, καὶ τοῦ ἔγλειψε τὴν χεῖρά του καὶ μετὴν μετάνοιάν του ἐκείνην ἐφάνη ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: «Ποτέ μου πλέον δὲν θὰ πειράξω πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν με πειράζει· ὅταν μάλιστα εἶνε περισσότερον ἀδύνατον ἀπὸ ἐμὲ, ὄχι μόνον δὲν θὰ τὸ πειράξω, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ προστατεύω. Συγχώρησέ με, μικρὸ μου κύριε, γὰρ γὰρ γὰρ γὰρ!»

ΑΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΠΩΣ ΕΜΑΝΘΑΝΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας σχολὰς τοῦ Γένους μας πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας ἦτον ἡ σχολὴ τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμαθήτευσαν πολλοὶ σοφοὶ καὶ διδάσκαλοι, μεγάλως ὠφελήσαντες τὴν Πατρίδα μας μετὰ τὰ γράμματά των. Ἀλλὰ πῶς τὰ ἐμάθανον τὰ γράμματα εἰς τὴν σχολὴν ἐκείνην; ὅπως σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχετε τώρα ὅλα τὰ μέσα, καὶ ὅλας τὰς εὐκολίας; Ὁ, ὄχι! Τότε ἐχρειάζοντο πολλοὶ κόποι καὶ πολλὰ βάσανα διὰ νὰ μάθῃ τις γράμματα, καὶ ἐνθυμείσθε βεβαίως ὅλοι σας τὸν παρὰν τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ*.

Εἰς ἀξιώτιμος καὶ σεβαστὸς σήμερον ἔμπορος, ἀλλὰ πτωχὸς τότε μαθητὴς τῆς σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων, ἰδοὺ τί λέγει περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἔζων ὅσοι ἐμάθανον τότε γράμματα: «Εἰς τὰ Ἰωάννινα δὲν ὑπῆρχον οὔτε ξενοδογεῖα, οὔτε μαγειρεῖα, οὔτε οἰκογένεια. κἂν δίδουσαι ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τοὺς μαθητὰς κατοικίαν καὶ τροφήν. Οἱ Ἰωαννῖται ἔχτισαν ἐντὸς τῶν σχολῶν μερικὰ κελλία, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον κανὲν ἐπιπλόν, εἰς αὐτὰ δὲ κατώκουν οἱ πτωχοὶ, ὅπως καὶ ἐγὼ, μαθηταὶ καὶ οἱ ξένοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν συστημένοι εἰς καμμίαν οἰκογένειαν. Εἰς καθὲ χαμόγαλον κελλίον κατοικοῦσαμεν τρεῖς ἢ τέσσαρες μαθηταί, ἕκαστος δὲ ἀπὸ

ἡμᾶς εἶχεν ἰδιαιτέρον σάκον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλλε τὸ ξηρὸν ψωμίον τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀπὸ τὸ χωρίον του, ὅπως καὶ ὀλίγα ξηρὰ ὀπωρικά, ἢ ξηρὰ ὄσπρια, ἢ τυρόν, ἢ ἐλαίας. Αὐτὰ ἦσαν τὰ καθημερινὰ φαγητὰ τοῦ καιροῦ μας. Πολλὸ σπανίως τὰς κυριακὰς ἢ τὰς Δεσποτικὰς λεγομένας ἑορτὰς ἐσυντροφειάμεν δύο ἢ καὶ περισσότεροι, καὶ ἐμαγειρεύαμεν ὀλίγον κρέας εἰς κανένα φούρνον, διότι δὲν εἶχαμεν μαγειρικὰ σκευῆ· στρώμα καὶ προσκέφαλον καὶ καθίσμα καὶ τράπεζα τοῦ γραψίματος ἦσαν τότε ἀγνωστα πράγματα εἰς ἡμᾶς· ἀντὶ στρώματος καὶ καθίσματος εἴχομεν τὴν περιφήμον ψάβαν τὴν ὁποίαν ἐστρώναμεν κατὰ γῆς· ἦτον δὲ πολὺ εὐτυχῆς ὅστις ἠμπόρει νὰ στρώσῃ ἐπάνω εἰς τὴν ψάβαν καὶ ἐν μάλλινον σκέπασμα· ὡς τράπεζαν δὲ γραψίματος μετεχειριζόμεθα, φαντάσθητε τί... τὸ γόνατόν μας.»

Δὲν θαυμάζετε, μικροὶ μας φίλοι, τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν σιδηρὰν θέλησιν τῶν μαθητῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπέφερον τόσας στερήσεις μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μάθωσι γράμματα; Σεῖς τώρα οὐδεμίαν δυσκολίαν εὐρίσκετε, οὐδεμίαν κακουχίαν ὑποφέρετε· μιμήθητε λοιπὸν τὴν φιλομάθειαν τῶν παιδιῶν ἐκείνων, καὶ μάθετε, μάθετε γράμματα πολλὰ, διὰ νὰ ὠφελήσῃτε καὶ σεῖς τὴν Πατρίδα σας, τὴν γλυκεῖάν σας Πατρίδα, ἧτις εἰς σας στηρίζει τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντός της...

ΦΙΛΙΣΤΡ.

* Πῶς ἐμάθε γράμματα ὁ Ἀνθίμος Γαζῆς βλέπε φυλλάδιον Δεκεμβρίου 1880.

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΑ

Ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει εἰς τὰς ῥόδους τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν δευτέραν δὲ ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἔκτακτος κίνησις ἐπεκράτει, καὶ πλῆθος πολὺ διευθύνετο εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως*. Τί συνέβαινε; — Ἐμελλον νὰ γίνουν μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια, καὶ ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἔτρεχε πρόθυμον καὶ περιεργον νὰ ἴδῃ. Ἐν τοῖτοις ὅμοις, ἐπειδὴ δὲν ἦτο Κυριακὴ, οὐδ' ἄλλη μεγάλη ἑορτὴ, τὰ σχολεῖα ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν διέκοψαν τὰ μαθήματά των.

Ὁ Λεωνίδας ἐπήγγαινε λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖόν του, ὡς πάντοτε, ἔχων τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του ἐντὸς τῆς μικρᾶς μαθητικῆς του σάκας, τὴν ὁποίαν εἶχε προσηλωμένην ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς στρατιωτικὸν σάκον καὶ ὠμοίαζε μὲ μικρὸν στρατιωτὴν ἐν στολῇ.

Εἶχεν ἤδη φθάσει ἕως εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ σχολεῖου καὶ ἐν μόνον βῆμα τῷ ἔμενε διὰ νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε ἕξαφνα ἀκούει ζωηροῦς ἤχους μουσικῆς, καὶ δυνατόν κρότον τροχῶν ἀμαζῶν τρεχουσῶν μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ἦτο τὸ πυροβολικὸν καὶ μετέβαινε εἰς τὰ γυμνάσια.

Ὁ Λεωνίδας, βλέπων ὅτι πολλὰ παιδιά, καὶ μεγάλοι μάλιστα πολλοὶ ἔτρεχον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἀσθμαίων ἔφθασε τὴν πυροβολαρχίαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαμπεν τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων.

Ἄμα εἶδε τὰ τηλεβόλα ἐκεῖνα, ἢ καρδία τοῦ Λεωνίδα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ σφοδρῶς.

Ἐνθυμήθη τότε τὰς πολεμικὰς διηγήσεις τοῦ πάππου του, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τὴν Ἐπαναστάσιν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Φαβιέρου. Ὁ ἦχος τῶν σαλπῖγγων καὶ τῶν τυμπάνων τὸν συγκινεῖ, τὸν ἐνθουσιάζει, δὲν σκέπτεται πλέον οὔτε τὸ σχολεῖόν του, οὔτε τὰ μαθήματά του, οὐδ' αὐτὰ τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν βράχιν του.

* Ἐβρυάτη πλατεῖα εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν μέρος, ὅπου ἐτελοῦνται τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια· καλεῖται δὲ ἡ θέσις αὕτη καὶ Πολύγωνον κοινῶς.

Ὁ Λεωνίδας ἀκολουθεῖ τὴν πυροβολαρχίαν μὲ βῆμα ζωηρόν. Διὰ δὲ τῆς φαντασίας του πλάττει ἐν ὄνειροπόλημα γλυκύτατον εἰς παιδίον δέκα ἐτῶν ὅπως αὐτός. Φαντάζεται ὅτι εἶνε ἀξιωματικὸς καὶ ὅτι εἶνε εἰς τὸν πόλεμον καὶ πολεμεῖ ἀνδρείως, πρῶτον μὲν διότι εἶνε Ἕλλη, δεύτερον δὲ διότι εἶνε ἄξιος ἔργου τοῦ πάππου του· ὅτι ὁρμᾷ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, κτυπᾷ μὲ τὸ ξίφος του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ρίπτει κάτω νεκροὺς πέντε, δέκα, δέκα πέντε, ὅτι δ' ἐπειτα ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἀνδραγαθημάτων του λαμβάνει τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ γίνεται ἀκόμη μεγαλειτέρος ἀξιωματικὸς.

Ἔως ἐδῶ εἶχον φθάσει τὰ πολεμικὰ ὄνειρα τοῦ Λεωνίδα ὅτε ἕξαφνα ἡ πυροβολαρχία ἐσταμάτησεν.

Τότε μόνον ἐνόησεν ὁ Λεωνίδας ὅτι ἀπὸ τὸν φανταστικὸν του ἐνθουσιασμὸν παρεσύρθη ἕως εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως, καὶ τρόμος τὸν κατέλαβε καὶ ἡ συνείδησις του ἤρχισε νὰ τὸν τύπη, ὅτε ἐσυλλογίσθη τὸ σχολεῖον καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του. Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; Ἦτο κατακουρασμένος καὶ ἠσθμαίνε· δὲν ἠμπόρει νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπέστρεφε δὲν θὰ ἐπρόφθανε πλέον, διότι ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος παρήλθε, καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο τοῦλάχιστον μὲ κράτησιν δύο ὥρων.

Ὅλον τὸ ἐκτεταμένον ἐκεῖνο πεδῖον τοῦ Ἄρεως ἦτο πλῆρες στρατιωτῶν· ποτὲ δὲν εἶδε μαζῇ τόσους στρατιώτας.

Ἐμεινε δὲ πολλὴν ὥραν θαυμάζων, ὅτε ἤκουσε νὰ ψιθυρίζουν: — Ὁ ὑπουργός, ὁ ὑπουργός ἐργεταί!

Καὶ ἀμέσως τὰ τύμπανα ἐκρότησαν, αἱ σάλπιγγες ἤχησαν, αἱ μουσικαὶ ἐπαίανισαν, καὶ εἰς γέρον ἀξιωματικὸς ἔδωκε τὸ πρόσταγμα. Ὅλος δ' ἐκεῖνος ὁ ὄγκος τῶν τηλεβόλων, τῶν ἵππων, τῶν στρατιωτῶν ἐκινήθη καὶ τοιοῦτος ἀπετελεῖτο πάταγος, ὥστε ὁ Λεωνίδας ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἀληθινὴν μάχην. Τώρα πάλιν ἐλησμώνησε καὶ σχολεῖον καὶ τιμωρίαν, καὶ ἔβλεπε, μόνον ἔβλεπε.

Εἶχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνοικτὸν τὸ στόμα του ἢ καρδίαν τοῦ ἔπαλλε

ζωηρώς. Ἦτο δὲ τόσοσ συγκεινημένος τόσοσ ἐνθουσιασμένος, ὥστε ἂν εἰς ζαχαροπλάστῃς ἐπαρουσιάζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τῷ ἔλεγε — Μοὶ παραχωρεῖς τὴν θέσιν σου νὰ σοὶ χαρίσω ὅλον μου τὸ ζαχαροπλάστεϊον μὲ ὅλα τὰ γλυκά του; ὁ Λεωνίδας θ' ἀπεκρίνετο ἀγερώχως: "Ὁχι!

Παρητῆρει λοιπὸν μετὰ μεγίστης προσοχῆς πόσον ἤθελε νὰ εἶνε ὑψηλότερος, διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα! ἄλλ' αἰφνης αἰσθάνεται ὅτι τὸν σηκώνουν· τώρα θὰ βλέπῃ καλὰ ποῖος ὑποχρεωτικὸς κύριος φροντίζει δι' αὐτόν! ἄλλὰ τί; τὸν ἀποσύρει πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ βλέπῃ. Τώρα εἶνε καταθυμωμένος ποῖος τολμᾷ λοιπὸν ν' ἀστειεύεται μαζὴ του; παρατηρεῖ κατὰ πρόσωπον τὸν ὄχληρόν ἐκεῖνον κύριον, καὶ τί βλέπει; ... τὸν θεῖόν του, ὅστις ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν ῥίπτει εἰς μίαν ἄμαξαν, καὶ κέθεται πλησίον του χωρὶς νὰ τῷ εἶπῃ λέξιν.

Ἄπο ὅλας τὰς συγκινήσεις τοῦ Λεωνίδα αὐτὴ ἦτο ἡ σφοδρότερα. Ἄπο τὸ πρόσωπον τοῦ θεῖου του, τὸ ὁποῖον ἦτο μᾶλλον λυπημένον παρὰ ἀργισμένον, ἐνόηε πόσον μέγα ἦτο τὸ σφάλμα του.

Πραγματικῶς, δὲν ἐκινδύνευεν ἀράγε ἐκεῖ ἐν μέσῳ τόσοσ πλήθους νὰ πατηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἵππους καὶ νὰ καταστήσῃ δυστυχῆ τὴν οἰκογένειάν του; Δὲν εἶχε παραβῆ τὸ καθήκον του μεταδὰς ἐκεῖ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σχολεῖόν του, ὡς ἐνόμιζον οἱ γονεῖς του;

Ὁ θεῖός του εἰώπα, ἡ δὲ σιωπὴ του αὐτῇ τῷ ἦτο μικροτέρα ἀπὸ τὴν βαρυτέραν ἐπιπληξίν.

Ὁ Λεωνίδας συγκινηθεὶς ἐκ μεταμελείας ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεῖου του κλαίων· ὁ θεῖός του τῷ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ τὸ εἶπῃ εἰς τοὺς γονεῖς του. — «Θὰ νομίσουν ὅτι σὲ παρέλαθα ἀπὸ τὸ σχολεῖον» εἶπε· ἀφ' οὗ μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃς πλέον, θὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς ἐπιπληξείας τοῦ πατρός σου καὶ τῆς μητρός σου.

Ἀλλὰ μόλις ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς οἰκίας των, ὁ Λεωνίδας ἔτρεξε καὶ ὠμολόγησε τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα του. Πῶς νὰ κρύψῃ τὸ σφάλ-

μα του καὶ νὰ σιωπήσῃ τὴν ἀγαθότητα τοῦ θεῖου του;

Ὁ Λεωνίδας οὔτε κἂν ἐπεπλήχθη, ἐνεκα τῆς εὐκρινείας μὲ τὴν ὁποῖαν ὠμολόγησε τὸ σφάλμα του. Ἀπεκοιμήθη λοιπὸν κατακουρασμένος, ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι.

Ὁ ὕπνος του ἦτο λίαν τεταραγμένος καὶ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του τηλεβόλα, σημαίας, ἵππους, ξίφη. Ἐνόησε δὲ τῷ ἐφαίνετο ὅτι σπιθαρά τις χεῖρ τὸν ἐσήκωνε καὶ τὸν ἐκράτει μετέωρον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ἔπειτα τὸν ἔριπτε εἰς μίαν ἄμαξαν.

Ἐξυπνήσας τὸ πρωὶ τὰ ἐνεθυμήθη ὅλα, ὡς καὶ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐφύλαξε δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, διότι ἔκτοτε εἴτε πυροβολικόν, εἴτε ἵππικόν, εἴτε μουσικὴ διαβαίνει, αὐτὸς διέρχεται γενναίως τὸ κατώφλιον τοῦ σχολείου, ὅπου θὰ μάθῃ γράμματα καὶ κατόπιν... αἱ ποῖος ἤξεύρει... ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἀξιωματικὸς.

Α. Γ. Π.

Η ΙΝΔΙΚΗ ΟΡΝΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΘΑΝΑΣΗ

Ὁ Μάρπα-Θανάσης κατέφκει εἰς Ἐλευσίνα, ἐντὸς μικροῦ τινος οἰκίσκου, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε κήπος καλλιεργούμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ παράγων ὀλίγους καρπούς, ὀλίγα ὄσπρια καὶ ὀλίγα λαχανικά ἐπαρκούντα εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ἦτο γέρον καὶ ἐξῆ ἐκ τῆς μικρᾶς συντάξεως τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἀγωνιστῆς τοῦ 1821. Μολοντί δὲ ἦτο πτωχὸς κατώρθωνε νὰ παρέχῃ βοήθειαν εἰς ἄλλους πτωχότερους αὐτοῦ, καὶ ἐνόησε ἔσπευτε μετ' εὐχαριστήσεως ἐνὸς κυδωνίου ἢ ἐνὸς μήλου ἢ ἄλλου τινὸς ὀπωρικῶ, εἰς νὰ τὸ δώσῃ εἰς κανένα ἀσθενῆ ἢ εἰς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα συχνάκις τὸ ἔσπερας ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἤκουον νὰ τοῖς διηγῆται τὰ κατορθώματα τῶν πατέρων μας, εἰς πολλὰ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς εἶχε λάθει μέρος, ὅτε ἐπόλεμον ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

Ἠγάπα πολὺ τὰ μικρὰ παιδιά καὶ διὰ τῶν διηγήσεων του προσεκάθει πάντοτε νὰ τοῖς ἀποδεικνύῃ, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε εὐ-

Ἡ Ἰνδικὴ Ὀρνὶς τοῦ Μάρμα-Θανάση.

τυχεῖς ὅσοι ἐκκληροῦν τὰ καθήκοντά των. Τὰ παιδιά τὸν ἤκουον μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ· ἀνεχώρουν δὲ πάντοτε μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνωσι καλλίτεροι, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Μάρμαπα-Θανάσης πάντοτε ἐτελείωνε τὰς ἐμιλίαις του προσφέρων εἰς ἕκαστόν ἀνὰ ἓν

μήλον, ἢ ἐν ἀπίδιον, ἢ ὀλίγα κεράσια, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Μάρμαπα-Θανάσης ἐξήρχετο καθ' ἡμέραν εἰς περίπατον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν παλαιάν του συγγένειαν τοῦ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Μίαν

ήμέραν, ὅτε εἶχεν ἀπομακρυνθῆ περισσότερον παρὰ τὸ σὺνηθες, εἶδε μακρόθεν ὁμάδα παιδίων, τὰ ὅποια εἶχον περικυκλώσει ἀντικείμενόν τι, ὅπερ κατ' ἀρχάς ὁ γέρον δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη, πλησιάζοντας ὁμοῦς μετὰ περιεργίας, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἦτο μία ἰνδικὴ ὄρνις (γάλος) τῆς ὁποίας ἀπέσπῳν τὰ πτερά καὶ τὴν ἐλιθοδόλου. «Α! ἐφώνησεν ὁ Μπάρμπα-Θανάσης, ἀνυψῶν τὴν βράβδον τοῦ βαστᾶ λοιπὸν ἢ καρδιά σας νὰ ἦσθε τόσον ἀσπλαγχνα, καὶ ὡς δῆμιδι νὰ κάμνετε τὸ ἀνυπεράσπιστον αὐτὸ ζῶον νὰ ὑποφέρῃ τόσας βασάνους! Θέλετε τάχα νὰ γίνετε κακοῦργοι μετ' ὀλίγα ἔτη, ἄθλιοι, διὰ νὰ σᾶς φυλακίσουν καὶ νὰ σᾶς κόψουν τὸ κεφάλι!» Ὁ γέρον ἐγένετο μανιωδῶς ἀπὸ ὀργῆν καὶ θὰ ἐδιόρθωνε καλὰ τὰ σκληρὰ κακόπαιδα, ἂν δὲν εἶχον φύγει καθὼς εἶδον τὴν βράβδον ἀνυψωμένην.

Τότε ὁ Μπάρμπα-Θανάσης ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἡμιθανές ζῶον, τὸ ἀνεσῆκῶσε μετὰ προσοχῆς καὶ τὸ μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου τὸ ἐπεριποιήθη.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἡ ἰνδικὴ ὄρνις ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ Μπάρμπα-Θανάστη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδείκνυε μεγίστην εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ, ὅπως πράττουσιν οἱ πιστοὶ κύνες. Τοῦτο ἐφαίνετο παράξενον εἰς ὄλους· ἀλλ' ὁ Μπάρμπα-Θανάσης ἔλεγε μειδιῶν: «Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ σύντροφός μου εἶνε ὀλίγον παράδοξος, ἀλλ' ἂν ἠξέυρατε πόσον μὲ ἀγαπᾷ καὶ πῶς μὲ ἐννοεῖ! Ναι! ἂν ἐδεικνύομεν περισσότεραν στοργῆν πρὸς τὰ ζῶα, θὰ ἐδιδασκόμεθα ὅτι ἔχουσι περισσότεραν εὐφυΐαν παρ' ὅσῃν νομίζομεν, καὶ ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ των περικλείουσι τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς εὐεργέτας των, πρὸ τῆς ὁποίας πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ μένωσι κατησχυμένοι».

Οὕτω παρήλθον πολλοὶ μῆνες, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ὁ Μπάρμπα-Θανάσης ἠσθένησε βαρῶς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ· οἱ γείτονες ἔτρεξαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι, διότι δὲν τὸν εἶδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν περίπατον. Πάντες ὁμοῦς μετὰ μεγάλης τῶν θλί-

φως εἶδον ὅτι τὸ κακὸν ὄλονεν προέβαινε. Καὶ μίαν ἡμέραν ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἀρσῶ ἔδωκε τὰς τελευταίας του συμβουλὰς πρὸς τὰ παρευρεθέντα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ παιδία, ἐξήτησε τὸν ἱερέα διὰ νὰ τὸν κοιωνήσῃ καὶ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν κοιωνίαν ἐξέπνευσεν.

Πάντες οἱ κάτοικοι συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας· οὐδεὶς ὁμοῦς παρετήρησεν ὅτι καὶ ἡ ἰνδικὴ ὄρνις ἠκολούθει τὸ φέρετρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκείτο νεκρὸς ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὅστις ἐφάνη εὐσπλαγχνος πρὸς αὐτήν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ταφῆς τοῦ Μπάρμπα-Θανάστη μερικοὶ γείτονες εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ μετὰ μεγάλης τῶν ἐκπλήξεως καὶ οἴκτου εὔρον τὴν ἰνδικὴν ὄρνιθα νεκρὰν κειμένην παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐκπνεύσει ὁ εὐεργέτης τῆς.

ΣΟΦΙΑ

Η ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις πρὶν χειροτονηθῆ ἱεροδιάκονος ὠνομάζετο Ἐλευθέριος. Ἐκ μικρῆς δ' ἡλικίας ἐφαίνετο πόσον ἦτο εὐφυής· καὶ ἰδοὺ μικρὸν τι περὶ τούτου ἀνεκδοτόν: Ἱερεὺς τις καταδικασθεὶς ἀδίκως εἰς ἀργίαν, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ ἀναφορὰν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ζητήσῃ τὴν ἀθώωσίν του. Ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς περισσότερον ὁ Ἐλευθέριος ἐπηνεῖτο εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τούτων παρεκάλεσεν ὁ ἱερεὺς νὰ τῷ γράψῃ τὴν ἀναφορὰν. Ὁ Ἐλευθέριος τόσον ζῶηρὰν καὶ ὠραίαν ἀναφορὰν ἔγραψεν ὥστε ὄχι μόνον ἐπίεισε τὴν Σύνοδον ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἱερέα τῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πατριάρχου τὴν περιεργίαν ἐκίνησε, καὶ δι' ἐπιστολῆς του ἠρώτησε ποῖος συνέταξε τὴν ἀναφορὰν.

ΦΙΑΣΤΩΡ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Γενναῖος εἶνε ὁ δυνάμενος νὰ ἀνθίσταται μετὰ σταθερότητος εἰς τὰς κακὰς συμβουλὰς, ὁ γνωρίζων νὰ λέγῃ «ὄχι». Ἐκ τῶν σχολείων, μικρὰ μας φίλοι, καὶ βραδύτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ θὰ γνωρίσετε ἀνθρώπους ἐμβεβαπταμένους εἰς τὴν κακίαν, ὁσίνες διὰ κολακίων ἢ ἐγγίζοντες τὴν φιλοτιμίαν σας, θὰ προσπαθῶσι νὰ σᾶς καταστήσωσι ὁμοίους των καὶ συνεχόχου: εἰς τὰς κακὰς των πράξεις. Ἐὰν δὲν γνωρίζετε νὰ λέγητε «ὄχι» εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ νὰ ἀνθίστασθε εἰς τὰς παρατονομασίας των, θὰ κινδυνεύετε νὰ καταστραφῆτε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

— Δὲν μοῦ λέγεις, Δημοσθένη, σὺ ἐκπέρασες τὴν φωτογραφίαν τοῦ μπαμπά σου; ἤρῳτα ἡ κυρία Εὐπατρίδου τὸν ἐξαετῆ υἱόν της.

— Ναι, μαμὰ!

— Διὰ τί, παρακαλῶ;

— Διότι γὰρ ἔλεγον ὁ μπαμπᾶς, ὅτι μόνον τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους κρεποῦν· καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδῃ κανεὶς κρεμασμένον τὸν μπαμπᾶ καὶ νὰ λέγῃ πῶς εἶνε κακὸς ἀνθρώπος ὁ μπαμπᾶς μου.

ΔΗΜ. Κ. ΜΑΥΡΟΓΑΙΩΣ

Ἀὐο κύριοι ἴστανται πρὸ τοῦ παραθύρου καταστήματός πωλοῦντος ἀρχαιοτήτας καὶ μετὰ μεγάλης περιεργίας παρατηροῦν τὰ ἐκεῖ ἐκτεθειμένα ἀρχαῖα ἀντικείμενα.

Ἐἰς μικρὸν ἀνθρώπου πησιάζει πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐρωτᾷ: «Θέλετε ἀθνη;» Ἄλλ' οἱ κύριοι δὲν ἀπαντοῦν.

— Θέλετε ἀθνη; ἐπαναλαμβάνει τὸ παιδίον.

Ἄλλοι οὐδὲ καὶ ἀντρέφουσι νὰ τὸν ἴθουν. Τότε τὸ παιδίον δυνατὰ:

— Πάρετε, κύριοι, ἀθνη, τοῖς λέγει· καὶ αὐτὰ ἀρ-

χὰια εἶνε πλέον..... Ἐξ ἡμέραι, εἶνε τώρα 'πού τὰ ἐκοψα!

— Μαμὰ, ἀφῆσέ με νὰ καταβῶ ἡλιγάκι στὴν αὐλὴ νὰ παίξω κ' ἐγὼ, ἔλεγε μὲ παρακλητικὴν φωνὴν ὁ τετραετής Ἰάσων πρὸς τὴν μητέρα του.

— Ὅχι, παιδί μου, μόνον τὰ κακὰ παιδιά παίζουν εἰς τὴν αὐλὴν μὲ αὐτὸ τὸ κρῦο.

— Ἄς κάνω κ' ἐγὼ μία στιγμὴ τὸ κακὸ παιδί κ' ὑστέρᾳ ἀνεβαίνω πάλι.

Τὰ τέκνα τῆς κυρίας Εὐκλείδου προγαυματίζουσι. Ἡ Ἐλένη, ἀρσῶ ἐπιε πλέον τὸ γάλα τῆς, ζητεῖ ἄρσον.

— Πενθῆς ἀκόμη; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ.

— Ὅχι.

— Διὰ τί λοιπὸν ζητεῖς ψωμί;

— Διότι σήμερον τὸ ψωμί εἶνε πολὺ μαλακὸν καὶ θέλω νὰ φυλάξω ὀλίγον δι' αὐρίον.

Ἡ μικρὰ Ἐλένη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσει ὅτι ὁ σήμερον μαλακὸς ἄρτος γίνεται ξηρὸς τὴν ἐπιούσαν. ??

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Πρὸς τοὺς ἐνεργήσαντας καὶ ἐνεργοῦντας ἐπιπὲρ τῆς εὐρείας διαδόσεως αὐτῆς «ἡ διάπλασις» ἐκφράζει τὰς θερμὰς εὐχαριστήσεις διὰ τὴν μεγάλην τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ διὰ τὴν φιλομουσίαν των. Ἐλπίζεται δ' ὅτι θέλει κατορθώσει νὰ φανῇ ἀξία τῶν προσδοκίων των καὶ τῶν μόχθων οὓς ὑπὲρ αὐτῆς κατέβαλον, διπλασιάζουσα τὴν ἐκδοσίν της, — ὅπως οὕτω καταστῆ ὑπερλιμωτέρα—εὐθὺς ἕμα καὶ αἱ ἄλλοι φίλοι της δηλώσωσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν των.

κ. Μιλτ. Β. (Λίον). Ἡ ἀγαπητὴ σας «διάπλασις» εὐχαριστῶν σὲ καθὼς καὶ πάντας ὅσοι ἀποστέλλουσι αὐτῇ εὐχαιρῆν εἰχὰς ὑπὲρ τῆς διπλασιάσεως τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς. Εἶνε κατενθουσιασμένη διὰ τὰς τόσον δραστηρίους καὶ προθύμους ὑπὲρ αὐτῆς ἐνεργείας σου. Σοὶ εὐχεται δὲ καὶ αὐτὴ νὰ ἦσαι πάντοτε τόσον φιλομαθὴς καὶ τόσον δραστήριος, ὅπως καταστῆς τὸ καύχημα τῶν γονέων σου καὶ τῆς πατρίδος σου.—Τὰ περισεύσαντα ἐκ' τοῦ ἀντιτύπου τῶν συνδρομῶν τὰς ὁποίας ἐσχάτως ἀπέστειλας, ἐδόθησαν τοῖς πτωχοῖς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Τῷ ἐπταετῇ συνδρομητῇ «τῆς Διαπλ.»—Ἐνθυμοῦ, ἀγαπητέ, ὅτι πᾶν πρᾶγμα ἔχει καὶ τὸν τόπον του καὶ τὸν καιρὸν του, διὰ νὰ μὴ ὁμοιάσῃς καὶ σὺ μὲ τὸ ἀνήκον ἐκείνου μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ ἡ μήτηρ του τῷ ἔλεγε νὰ προσευχηθῇ, ἀπήνησε: «Καθήμερον, καθήμερον τὴν προσευχὴν μου λέγω· θὰ ἐδρακύνθῃ πλέον ὁ θεὸς νὰ μὲ ἀκούῃ! Νὰ τοῦ εἰπῶ σήμερον τὸν μῦθόν μου;»

Ἰδρῶσα, προσπαθοῦσα ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν σου, μικρὰ μου φίλη Μαρία, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα· ἂν πραγματικῶς μὲ ἀγαπᾶς καὶ θέλεις νὰ μὲ ἔχῃς φίλην, φρόντισον νὰ διορθώσῃς τὸ γράψιμόν σου· ἐγὼ δὲ ἡ φίλη σου «Διάπλασις» εὐχαριστῶ. Ὁ ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου.

Πρὸς τὸν μικρὸν Νίκον, ὁ ὁποῖος μοι στέλλει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν: «Ὅταν πειράξω τὸν Κωστάκη μὰς (τὸν ἀδελφόν μου) μὲ δέρει· σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου «Διάπλασις», σὺ ἡ ὁποία ἠξέυρεις καὶ συμβουλεύεις τόσον καλὰ, νὰ συμβουλεύσῃς καὶ τὸν Κωστάκη νὰ μὴ μὲ δέρῃ πλέον.—Νομίζω, μικρὸ μου φίλε, ὅτι σὺ ἔχεις περισσότεραν ἀνάγκην συμβουλῶν, παρὰ ὁ ἀδελφός σου: Ἰδοὺ λοιπὸν μία: Μὴ πειράξῃς τὸν Κωστάκη σας.

κ. Η. Κ. Α. (Πειραιᾶ) καὶ Ἐπίκουρον. Δὲν ἐκρίθησαν ἀξία δημοσιεύσεως.

Αἱ λύσεις, μικρὰ μου Κλεωῦ, διὰ νὰ δημοσιεύηται τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ ἀμέσως προσεχές φυλλάδιον πρέπει νὰ φθάνωσι πρὸ τῆς 17ης τοῦ μηνός· διότι ὅταν φθάνωσι μετὰ τὴν 17ν θὰ μένῃ τὸ ὄνομά σου διὰ τὸ μετεπόμενον φυλλάδιον· καὶ ἂν φθάνωσι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ φυλλαδίου τὸ ὁποῖον περιέχει τὰς λύσεις τότε δὲν θὰ τίθεται τὸ ὄνομά σου μεταξύ τῶν λυτῶν. Αὐτὸ πλέον πρέπει νὰ τὸ γνωρίζωσιν ὅλοι οἱ συνδρομηταί.

κ. Ε. Κ. Μ. (Βουκουρέστιον). Δὲν ἀπαντῶμεν εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς διὰ τῆς ἐνταῦθα ἀλληλογραφίας· ἀλλ' εἰς ἐκείνας μόνον, τῶν ὁποίων ἡ ἀπάντησις, μετὰ ἐνδιαφέρεται ὅλους τοὺς συνδρομητὰς, εἶτε δύναται μετὰ εὐχαριστήσεως ν' ἀναγνωσθῇ ὑφ' ὀνόμου. Ἐπομένως εἰς τὴν ἰδικὴν σας ἐπιστολήν θὰ ἔχετε ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν.

Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σου ποίημα τῆς πρωτοχρονιάς, φιλιτάτη Ἀραστασία Γ. Κ., εἶνε τρυφερώτατον καὶ ἀποδεικνύει εὐαίσθητον καρδίαν· δὲν ἠδυνήθημεν ὁμοῦ, καίτοι, μετὰ λύπης μας, νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, ἕνεκα μερικῶν σφαλμάτων περὶ τὴν στιχομυθίαν, ἅτινα βεβαίως σὲ διέφυγον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

8. Ἐλλειποσύμφωνον: Ἡ—α*α*ω*η*—ε*ε*—α*
*η*ο*—δ*ε*—ω*—ε*—δ*—ε*—η*—α*—η*—δ*—ε*—α*—αι—δ*
—ο*—ι*—ε*—δ*—ω*—ου*—δ*—οιου*—α*—δ*—ω*—
ο*—αίω*—ε*—ε*—ει*—α*—α*—ου*—ια*—ω*—ε*—α*—*—υ*—α*—οί,—
—ω—ο*—ω*—*—ο*—α*—ου*—ε*—η*—α*—η*—ια*—,—η*—*—ο*—ε*—
—η*—*—αι*—*—αιου*—ω*.

9. Φωνηεντόλιπον: Ὁ—μ*ν*ς—*ν*χ*ς—π*ρ*ς—*ν*
—*δ*μ*ν*—π*ρ*π*—*ν*—δ**κ*ν**μ*ν*—π**κ**χ**ν**μ*ν*
—δ—*τ*ς—μ*ς—π*ρ*ς—π*ν*τ*—*λλ*ν*—π*ρ*π*—*ν*
—*μ*ν*—*π**κ**χ*ς.

10. Ἀστήρ: Οἱ ἀντικρῶ ἀστερίσκοι
ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ται-
ούτων ὥστε, καθέτως καὶ ὀριζοντίως ν'
ἀναγινώσκονται δύο διάφοροι νήσοι τῆς
Ἑλλάδος διαγωνίως δὲ δεξιόθεν ἐκείνου
ὅπερ λέγεται καὶ ἀριστερόθεν ἐκείνου ὅπερ ἔλαει.

11. Σταυρός: Οἱ ἀντικρῶ ἀστερίσκοι
ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων τοιού-
των ὥστε, τοῦ τρίτου γράμματος ὄντος και-
νοῦ, ν' ἀναγινώσκηται ὀριζοντίως μὲν τὸ
ὄνομα νήσου ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελά-
γῃ, καθέτως δὲ τὸ ὄνομα κρατηγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλ-
λάδος.

12. Ἱστορικῆ ἐρώτησις: Πόθεν ποῦν, πόσε καὶ
διατί ὁ ναυάρχος Ἀποστόλης εἶπεν: «Εὐγε!... Τὸ
Ἔθνος θά σέ κάμῃ μέγαλον ἄνθρωπον».

13. Μυθολογικῆ ἐρώτησις: Ποῖον πτηνὸν ἐξω-
γραφεῖτο κλησίον τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου καὶ τί ἐση-
μαίνει;

14. Γεωγραφικῆ ἐρώτησις: Ποία εἶνε ἡ μεγα-
λειτέρα πόλις τοῦ κόσμου καὶ πόσουσ καταλοικὸς πε-
ριέχει;

15. Μαθηματικὸν πρόβλημα: Ὁ Κλέων εἶνε
δὶς μεγαλειτερος τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φω-
κίωνα, καὶ ἐξέκει τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ξανθίππης.
Μετά ἔξ ἔτη ἡ ἡλικία τοῦ Φωκίωνα ὅδε εἶνε ἴση
πρὸς τὰ τρία τέταρτα τῆς ἡλικίας τοῦ Κλέωνα, ἡ δὲ

ἡλικία τῆς Ξανθίππης ἴση πρὸς τὰ δύο τρίτα τῆς
ἡλικίας τοῦ Φωκίωνα.

Ποῖον ἡλικίαν ἔχουσι καὶ οἱ τρεῖς;

16. Συλλαβόγραφος: Τί πράγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ
ὅποσον ἐνθ' ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ὅσον μεγάλα πράγ-
ματα, δηλαδὴ ἀπὸ τῶν μεγαλειτερον θεῶν τῶν ἀρ-
χαίων καὶ ἀπὸ τῆν δημιουργῶν δολόκληρον, ἐντούτοις
εἶνε εὐκολώτατον νὰ δὲ ἀποκτηθῆ καὶ νὰ τὸ ἔχητε
πάντοτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἀρκεῖ νὰ ἴσθε καλὰ
παιδιά;

17. Λογοπαίγνιον: Τί σχέδιον ἔχουσι αἱ ἐντολαὶ
τοῦ θεοῦ μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς μητροῦ;

18. Λογοπαίγνιον: Κατὰ πόσουσ τρόπουσ δυνά-
μεθα νὰ πληρώσωμεν ἐν ποτήριον;

19. Λογοπαίγνιον: Ποῖος ποταμὸς εἶνε θηριωδέ-
στερος;

20. Ἀπροσδόκητον: Εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκειται
πόλις ἄνευ ὁδῶν, ἄνευ οἰκῶν καὶ ἄνευ κατοικῶν;

21. Ἀπροσδόκητον: Διατί ὁ ὀνηρέτης σας ἀνά-
πτει τὴν λάμπαν;

22. Ἐρώτησις: Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὄπαῖον κα-
ταπίπτον ἀπὸ τοῦ ἕθους τῶν ὀρέων δὲν συντρίβεται;

ΛΥΣΕΙΣ

- 1. Μὴ ἔσο ὀνηρέφανος μηδὲ δέυθιμος ἀπόφραυε τὰς
ἔριδας, διότι αὐταὶ εἶνε ἡ πηγὴ πάντων τῶν δυστυ-
χημάτων.—2. Κάρουν—λεπτοκάρου.—3. Τὰ μῆλα
τῶν παρειῶν.—4. Τὰ χεῖμαλα (αἱ χιονίστρα).—5.
Ὁ Ἀρκακράτης ἦτο θεὸς τῆς αἰγῆς, ζωγραφίζεταί, δὲ
καθήμενος ἐπὶ ἄνθους λιωτοῦ καὶ ἔχων τὸν λιχάρον
δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.—6. Μονόχειρ προσωμ-
μεῖται ὁ Ἀλέξανδρος Ἰψηλάντης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φι-
λικῆς Ἑταιρίας, ὁ καὶ πρῶτος ὀψώσας τὴν σημαίαν
τῆς ἑπαναστάσεως ἐν Μολδοβλαχίᾳ τῇ 22 Φεβρουα-
ρίου 1821. Προσωμμεῖται δ' οὗτο, διότι ὀκρητοῦ ἐν
τῷ Ῥωσικῷ στρατῷ, εἶχεν ἀπολέσει τὸν δεξιὸν τοῦ
βραχίονά τῷ 1813 κατὰ τὴν ἐν Δρέσδη μάχην μεταπὺ
Ῥώσων καὶ Γάλλων.—7. Καί—ἄν (κάν)—Ἀρη—Κα-
νάρης.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσουσ ὀρθὰς λύσεισ ἀπέσπειλεν ἕκαστος.

ΑΘΗΝΟΝ: Ἀναστάσης Νικ. καὶ Ἐμ. 6.—Μαγλάνη Π. Διόσκωσ, 8.—Βουτυρῶ Χρυσῆ, 4.—Γαβριελῆσ Ἡσαυλῆ, 4.—Αἰλουσ Μαρία, 2.—
Ἀρέκου Δάσκ. Ἀνδρόνικ, 8.—Ζώνης Κωνσ. 3.—Κολιποῦλου Αἰμυλία, 7.—Κοτρία Καλλιόπη, 2.—Κωστῆ Α. Ἀλεξάνδρα καὶ Αἰμυλία,
4.—Ααρκαδίου Κ. Ἄνα καὶ Ἰωάν. 6.—Ασπιδίος Σπύρ. 4.—Μαυροῦδης Στ. 3.—Μαχλοῦτολου Γ. Γεωργ. 2.—Οἰκονομῶσ Ἀρ. Μα-
νουῆλ, 4.—Ποῦζα Κ. Ἐλένη, 2.—Πατ. Γ. 6.—Σκελληλάδης Κ. Ἄγγελ. 2.—Φίλων Κωνστ. 8.—Χάουτ Γεωργ. καὶ Ἄνν. 1.—ΒΙΤΟ-
ΛΙΩΝ: Κοτρία Κ. Ἰωάν. 2.—ΔΡΑΜΑΣ: Ἀνασταῖος Ἐλευθερίσ, 4.—ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ζαχαρίου Μω. 8.—ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κορυθ-
δης Π. Πάρος, 7.—ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀθανασίουλου Παν. 8.—ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μελετιῶδης Γ. Γεωργίου, 5.—ΠΕΡΙΒΑΛΕΣ: Ἀποστολῆσ Κ. Π. 3.—
ΧΙΟΥ: Βιτωῶδης Μιλτ. 4.

Αἱ συνδρομαὶ στῆσ διακρίσεως τῶν Παιδῶν ἔρχονται κτῆ 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἑποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Συνδρομὴ ἑτησια καὶ μόνον προκληρωτῆσ: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2.—Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 3.

Εἰς τοῦσ προκρίνοντασ καὶ προκαθῆλλοντασ 10 φρ. 12 συνδρομῆσ στέλλεται ἐν φύλλῳ δωρεῶν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀρίστη δ' ἐκτιμῶσ φρ.
20 ἐπὶ τοῖσ 100 εἰς τοῦσ προκρίνοντασ πλείονα συνδρομῆσ τῶν 12.—Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσφίμου ἑλλητικῶν, γαλλικῶν
καὶ ἀγγλικῶν, ἔαν δὲ εἶνε κοιλὰ διὰ γαλλογνομιαντῶν τῆσ Ἑβραϊκῆς Γραφικῆσ—οὐβὶ δὲ καὶ τῆσ Ἰουδαϊκῆσ—δι' ἐπιτηγῶν, διὰ χροσῶν τομημάτων. Αἰπο-
θῶνται δὲ ἀπ' αὐταῖσ εἰς Ἀθήνασ πρὸσ τὸν διευθυντῆν στῆσ διακρίσεως τῶν Παιδῶν.

Οἱ μῆρι τοῦδε ἐκδοθέντασ δύο τόμοι στῆσ Δικτ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ἐν τῇ Γραφικῇ στῆσ. Ἐκαστὸσ τόμοσ πρῶτοσ ἀξίτωσ
πλῆρουσ φρ. 2112, γαλλοδομῶσ φρ. 3112, χροσδομῶσ φρ. 5. Οἱ δύο τόμοι συνπραμῶν, τῆσ ἔν τῶν 1879 καὶ 1880. Ἀποστέλλονται καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομίου, ἔαν μετὰ τοῦ ἀποσφίμου
αὐτῶν ἀποσπασθῶσι τὰ ταχυδρομικὰ τέλη: ἑκατὰ 30 δι' ἕκαστον ἄδιον τόμον, 50 δι' ἕκαστον δευτερίον καὶ 60 διὰ τοῦσ συνπραμῶντασ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ὁδὸσ Ἐρμού 72 πρὸσ τῆσ Καπικαράσ, ἐν Ἀθήνασ.